

LBRIS

We know
books

Lucy Maud Montgomery

Anne de la Green Gables

Traducere și adaptare din engleză:
Irina Chirica

Editura ARC

Cuprins

Capitolul 1	Capitolul 8
<i>Doamna Rachel Lynde</i>	<i>La școala de duminică</i> 54
<i>se întreabă ce se întâmplă</i> 5	Capitolul 9
Capitolul 2	<i>Anne își face o prietenă</i> 60
<i>Matthew Cuthbert</i>	Capitolul 10
<i>are o surpriză</i> 10	<i>La școala din Avonlea</i> 65
Capitolul 3	Capitolul 11
<i>Marilla Cuthbert</i>	<i>Când o ia razna imaginația</i> ... 71
<i>are o surpriză</i> 22	Capitolul 12
Capitolul 4	<i>Mărturisirea lui Anne</i> 77
<i>Dimineața la Green Gables</i> 29	Capitolul 13
Capitolul 5	<i>O invitație la ceai</i>
<i>Povestea lui Anne</i> 37	<i>cu urmări nefaste</i> 88
Capitolul 6	Capitolul 14
<i>Marilla ia o hotărâre</i> 41	<i>O fată de nădejde</i> 93
Capitolul 7	Capitolul 15
<i>Începe educarea lui Anne</i> ... 48	<i>O aventură cu barca</i> 96

Capitolul 16

O chestiune de onoare100

Capitolul 17

Neapărat măneci bufante! 105

Capitolul 18

O perioadă de schimbări ... 110

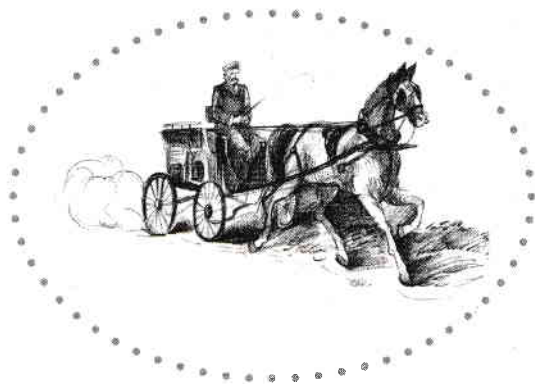
Capitolul 19

Răsuflarea rece a morții 116

Capitolul 20

Un ajutor neașteptat 120

Capitolul 1

*Doamna Rachel Lynde se întreabă
ce se întâmplă*

Doamna Rachel Lynde locuia pe drumul principal din Avonlea, ce cotea după dealul roșu și abrupt din mica peninsulă de la Golful St. Lawrence. Astfel încât oricine ieșea sau intra în Avonlea nu putea scăpa ochiului ager al doamnei, care tricota la fereastră, cu privirea ațintită la drum. Dacă observa ceva nelalocul lui, nu avea liniște până nu afla ce se întâmplă și cum. Era o gospodină notabilă, conducea Cercul de lucru de mână și Școala duminicală a bisericii și era la curent cu tot ce se petrecea.

Într-o zi caldă și însorită de iunie, îl văzu pe drum pe Matthew Cuthbert în cel mai bun costum, conducând șareta agale. Unde se ducea el oare în după-amiaza acelei zile de lucru, când ar fi trebuit să stea acasă și să semene napi, la fel ca soțul ei? De-ar fi fost orice alt bărbat din Avonlea, doamna Rachel ar fi pus toate detaliile cap la cap și ar fi putut da un răspuns destul de exact la întrebare. Dar

Matthew pleca atât de rar de acasă, încât ceea ce se întâmpla acum se dovedea cu totul neobișnuit. Matthew era un om foarte timid și detesta să meargă printre străini sau în orice loc unde ar fi fost nevoit să vorbească. „În general, nu merge în oraș în această perioadă a anului. În vizite nu merge NICIODATĂ, iar dacă ar fi rămas fără semințe de nap, nu s-ar fi îmbrăcat așa. Și nu conduce suficient de repede ca să se ducă la doctor!” Doamna Rachel ridică din umeri mirată. Nu putea deduce nimic. „Am să trec pe la Green Gables și voi afla de la Marilla unde a plecat fratele ei și în ce scop, altfel nu voi avea liniște”, se hotărî ea în final.

Casa mare înconjurată de livadă, în care locuiau frații Cuthbert, se afla în apropiere. Green Gables (Casa cu frontoane verzi) era construită spre pădure, și abia se putea vedea de la drumul principal. Doamna Rachel considera că a locui într-un astfel de loc nu înseamnă A TRĂI, ci doar „a sta”. Pășind pe aleea lungă din curtea foarte îngrijită, își zise în sinea ei: „Nu e de mirare că Matthew și Marilla sunt firi ciudate. Au o viață atât de izolată! Par mulțumiți, dar asta e, fără îndoială, din cauză că s-au obișnuit să trăiască așa.”

Curtea din spatele casei era ordonată și atât de curată, încât puteai linge miere de pe jos. Nu se zărea niciun pai sau vreun obiect rătăcit – doamna Lynde l-ar fi văzut cu siguranță. A bătut la ușa bucătăriei și a intrat când a fost poftită înăuntru.

Marilla Cuthbert tricota în bucătăria sever de curată, înveselită doar de razele soarelui ce intrau pe fereastra dinspre apus, iar pe fereastra de la răsărit se vedeau cireșii înfloriți din livadă. Masa era așezată pentru cină și de cum a trecut pragul ușii, doamna Lynde a luat notă de tot ce se afla pe masă. A văzut că erau trei

farfurii, deci Marilla aștepta un oaspete adus de Matthew la cină, dar vesela era obișnuită și mâncarea la fel, iar desertul era simplu, deci musafirul așteptat nu era un oaspete de vază. Dar de ce purta Matthew costumul cel bun și de ce a luat șareta? Doamna Rachel era derutată și nu înțelegea acest mister neobișnuit și ciudat.

– Bună seara, Rachel, spuse Marilla repede. Ce fac ai tăi?

Între Marilla Cuthbert și doamna Rachel exista o anume prietenie, în ciuda (sau poate din cauza) diferenței dintre ele. Marilla era o femeie înaltă, subțire, colțuroasă și fără rotunjimi. Părul ei negru cu șuvițe cenușii era răsucit într-un coc mic, prins cu două agrafe. Avea aspectul unei femei rigide, cu experiență limitată, dar gura arăta că ar fi avut simțul umorului, dacă l-ar fi dezvoltat.

– Toți suntem bine, a spus doamna Rachel. Mi-a fost teamă că tu NU ești bine, când l-am văzut pe Matthew astăzi pe drum. Am crezut că merge la doctor.

Marilla se așteptase să vină la ea doamna Rachel. Știa că plecarea neobișnuită de acasă a lui Matthew îi va stârni curiozitatea.

– O, nu! Sunt destul de bine. Matthew s-a dus la Bright River. Așteptăm un băiețel de la un orfelinat din Noua Scoție. Sosește în seara asta cu trenul.

Doamna Rachel nu ar fi putut fi mai uimită nici dacă Marilla i-ar fi spus că Matthew s-a dus la Bright River să se întâlnească cu un cangur din Australia. „Un băiat! Marilla și Matthew Cuthbert adoptă un băiat! De la orfelinat! Nimic nu mă mai surprinde după asta! Nimic!”

Deoarece nu i se ceruse ei părerea, acest lucru trebuia respins.

– Cine ți-a băgat asta în cap? întrebă ea cu dezaprobare.

– Ne-am gândit de ceva vreme la asta... de fapt, toată iarna, răspunse Marilla. Doamna Alexander Spencer a fost pe aici înain-

te de Crăciun și a spus că va adopta o fetiță de la orfelinatul din Hopeton în primăvară. Așa că am hotărât cu Matthew să luăm un băiat isteț cam de zece ani – suficient de mare pentru a fi de ajutor la unele treburi și suficient de mic pentru a fi educat corect, să-i oferim un cămin și școlarizare. Am primit astăzi o telegramă de la doamna Alexander Spencer – a adus-o poștașul – spunea că vor veni cu trenul de la ora cinci și jumătate. Așa că Matthew s-a dus la Bright River să-i întâmpine. Doamna Spencer îl va coborî din tren și îl va lăsa pe peron acolo.

– Ei bine, Marilla, eu cred că faci o mare prostie. E ceva riscant. Nu știi ce primești la tine. Aduci un copil străin în casa ta și nu știi nimic despre el. Am citit în ziar cum un bărbat și soția sa din vestul insulei au luat un băiat dintr-un orfelinat și el a dat foc casei noaptea, a dat foc DINADINS și era cât pe ce să-i facă scrum. Sau un alt caz: un băiat adoptat obișnuia să soarbă ouăle și nu l-au putut dezbăra nicicum de acest obicei ciudat. Dacă mi-ai fi cerut sfatul în această chestiune (ceea ce nu ai făcut, Marilla), ți-aș fi spus să îți iei gândul de la așa ceva.

Discursul descurajant nu părea să o alarmeze pe Marilla, care tricota cu calm în continuare.

– Nu neg că e ceva adevăr în ceea ce spui tu, Rachel. Am avut și noi câteva temeri. Dar Matthew era foarte pornit, așa că am cedat. Atât de rar hotărăște Matthew ceva, încât atunci când o face, simt că este de datoria mea să renunț în fața lui. Și în ceea ce privește riscul, există riscuri în tot ce facem. Noua Scoție este aproape de insulă. Nu îl primim de departe pe copil, nu poate fi foarte diferit. Este canadian, la fel ca noi.

– Sper că va fi bine, spuse doamna Rachel pe un ton care îi trăda clar îndoiala. Dar să nu spui că nu v-am avertizat dacă dă foc

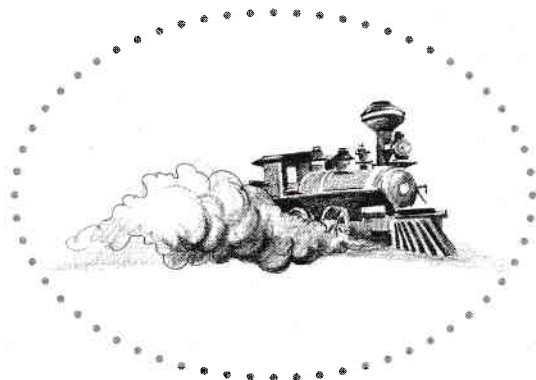
la Green Gables sau pune otravă în fântână. Am auzit despre un caz din New Brunswick în care un copil de la orfelinat a făcut asta și întreaga familie a murit într-o agonie cumplită. Numai că era o fată.

– Dar noi nu luăm o fată, spuse Marilla, ca și cum otrăvirea fântânilor ar fi o faptă imposibilă în cazul unui băiat. Nu m-aș gândi niciodată să iau o fată ca s-o cresc. Mă întreb de ce doamna Alexander Spencer adoptă o fată. Dar ea nu s-ar da în lături să adopte un întreg orfelinat, dacă și-ar pune în gând să o facă.

Doamna Rachel s-a grăbit să plece ca să spună mai departe extraordinara veste, căci îi plăcea să facă senzație. „E cel mai grozav din toate lucrurile care au fost sau vor fi vreodată!” a exclamat ea ieșind pe alee. „Se pare că visez. Ei bine, îmi pare rău pentru băiatul acela sărac și inocent. Matthew și Marilla nu știu nimic despre copii și se vor aștepta ca el să fie mai înțelept și mai liniștit ca propriul lui bunic, dacă a avut vreodată un bunic, ceea ce este îndoielnic. Nu aș vrea să fiu în pielea acestui orfan, pentru nimic în lume. Dar mi-e milă de el, asta e.”

Dacă doamna Rachel ar fi putut vedea în acel moment copilul care aștepta cu răbdare în stația Bright River, mila ei ar fi fost și mai profundă.

Capitolul 2

Matthew Cuthbert are o surpriză

Matthew Cuthbert a parcurs cu bine cele opt mii până la Bright River. Îi plăcea să călătorească, dar nu când întâlnea femei și era nevoit să le salute. Pe insula Prince Edward trebuia să-i saluți pe toți cei pe care-i întâlneai pe drum, cunoscuți sau nu. Așa era obiceiul.

Matthew se temea de toate femeile, cu excepția Marillei și a doamnei Rachel. I se părea că râd de el în secret. Poate că avea dreptate să gândească așa, fiindcă era un personaj ciudat, cu o față neîngrijită, cu plepe sure ce-i ajungeau la umerii gheboșați și cu barbă maro bogată și moale, pe care o purta încă din tinerețe. Pe atunci arăta la fel ca acum, doar părul nu-i era încărunțit.

Ajuns la gară, nici urmă de vreun tren. Peronul lung era aproape pustiu, doar o fată stătea pe o grămadă de lemne la capătul lui. Matthew a văzut fata, dar a trecut pe lângă ea cât a putut de repe-

